

ע"פ 7388/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 7388/20

לפני: כבוד השופט א' שטיין

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה מטעם המשיבה למתן צו איסור פרסום

בשם המערער: עו"ד יהושע רזניק; עו"ד אביגדור פלדמן

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה; עו"ד רחלי זוארץ-לוי

החלטה

1. בהמשך לאמור בצו הארעי שניתן על ידי ביום 11.3.2021, הניחה המדינה על שולחני את פירוט טענותיה בדבר איסור פרסום של חלקים מנימוקי הערעור שהגיש המערער בתיק זה; והמערער השיב לפירוט זה ולטענות המדינה בכתב טענות משל עצמו.

2. טענות המדינה נסמכות, בין היתר, על החלטת בית משפט קמא מיום 3.1.2016, אשר אסרה על פרסומו

עמוד 1

של "כל פרט הקשור לשיטות הפעולה ולאמצעים אשר שימשו את שירות הבטחון הכללי בחקירת הפרשה וכל חומר הנוגע לאמצעי חקירה מיוחדים שבהם נעשה שימוש בחקירת הנאשמים" (להלן: איסור הפרסום).

3. החלטה זו ניתנת לשינוי רק על ידי מותב תלתא אשר ידון בערעור גופו, ואין בידי לשנותה, ולו במקצת, בגדרי ההליך הנוכחי, אשר מתברר לפניי כדן יחיד.

4. תפקידי בהליך-ביניים זה מוגבל מעיקרו לבדיקת צדקתן הלכאורית של טענות המדינה בדבר איסור הפרסום והשלכותיו על נימוקי הערעור.

5. המדינה מבקשת כי אאסור את פרסומן של טענות הערעור אשר הועלו בפסקאות 5, 42, 57, 59, 74, 121, 122, 135, 163, 213, 214, 215, 218, 221, 222 ו-372 לנימוקי הערעור הכתובים.

6. המערער ענה לבקשה זו במענה מפורט. במסגרת זו, טוען המערער כי האמור בנימוקי ערעורו אינו בגדר סוד. כמו כן טוען המערער, כי חלק מהאמור בפסקאות אליהן הפנתה המדינה אינו מכיל שום תיאור עובדתי, להבדיל מהיקשים ומטאפורות.

7. לאחר בדיקת נימוקי הערעור ושקילת עמדותיהם של הצדדים באשר לאופן ניסוחם, הגעתי למסקנה כי עלי להיעתר לבקשת המדינה.

8. פרסום האמור בפסקאות 5, 57, 74, 121, 122, 135, 163, 213, 214, 215, 218, 221, 222 ו-372 לנימוקי הערעור איננו עולה בקנה אחד עם איסור הפרסום.

9. בדיקת האמור בפסקאות 42 ו-59 לנימוקי הערעור עוררה אצלי התלבטות מסויימת. האמור בפסקה 42 מציג היפותזה אשר באה לשכנע את ערכאת הערעור בצדקת טענותיו של המערער בהישען על ארגומנטציה מתורת המוסר שזכתה לשם "universalizability" – ועל כן, על פני הדברים, מדובר בנימוק שאינו מגלה שום עובדה חסויה. האמור בפסקה 59 עושה שימוש בסימבוליזם ובמטאפורה – טכניקת שכנוע, שאף היא, על פניה, נראית לגיטימית. דא עקא, בכל אחת מהפסקאות הללו נרמז על דרכי החקירה שלטענת המערער אליהן הוא נחשף.

10. מאחר שהמדינה ביקשני כי אוציא מלפניי צו איסור-פרסום ארעי אשר יעמוד בתוקפו עד להכרעת המותב בערעור גופו, ראיתי לנכון לפסוע בשביל הזהב אשר נסלל בהלכות שעניינן סעדים זמניים. הלכות אלה מושתתות על העיקרון "ברי ושמא – ברי עדיף" המצדד במזעור הנזקים הצפויים (ראו והשוו: אורי גורן סוגיות בסדר דין אזרחי 861-862 (מהדורה שתיים עשרה, 2015)). במקרה דנן, אם יתברר שהאמור בפסקאות 42 ו-59 מגיע כדי הפרתו של איסור הפרסום, חרף הערכתי כי ההסתברות שכך יקרה הינה נמוכה, אי-מתן הצו ביחס לפסקאות אלה יסב למדינה ולביטחונה נזק שאינו בר-תיקון. מאידך, אם האמור באותן הפסקאות איננו מפר את איסור הפרסום, וכך גם יוחלט על ידי המותב אשר ידון בערעור גופו, הדברים יקבלו פומבי, והנזק שייגרם לעיקרון המקודש של פומביות הדיון המשפטי יתוקן. בנסיבות אלו, הצורך החברתי למנוע נזק חמור שלא יהא ניתן לתיקון גובר על הצורך החברתי למנוע נזק זמני,

שגם בו אין להקל ראש, אך אותו ניתן יהיה לתקן.

11. בקשת המדינה מתקבלת אפוא. האמור בפסקאות 5, 42, 57, 59, 74, 121, 122, 135, 163, 213, 214, 215, 218, 221, 222 ו-372 לנימוקי הערעור הכתובים יהא אסור בפרסום ולא יינתן לו פומבי עד להחלטה שתינתן בעניין זה על ידי המותב אשר ידון ויכריע בערעור גופו.

ניתנה היום, י"א בניסן התשפ"א (24.3.2021).

שׁוֹפֵט
